

La frase del dia

“Comparar el terrorisme amb els CDR és banalitzar el terrorisme i faltar el respecte a les víctimes”

Pablo Iglesias, SECRETARI GENERAL D'UNIDES PODEM

Tribuna

Julià de Jòdar. Escriptor

Dues notes per a un amic

1. En Pla era, políticament, un ingenu pretensions. Llegeix, però no pensa; s'informa, però no té llestesa a canviar de procedir davant la realitat. És pastat a la dreta catalana. No és estrany que l'arrosseguessin les seves mateixes febleses: menyspreu de les masses, esnobisme antiprovincià, omnipotència regional... No dedica res a gent important de les esquerres del moment, o la tracta amb un menyspreu distant i filisteu (Rovira i Virgili), per no parlar de la indiferència a què sotmet els líders sindicals (des d'un Noi del Sucre fins a un Durruti). Si calia anar a una dictadura, pensa, com en Gaziell, millor blanca que no pas roja. I què es pensaven, ¿que la dictadura blanca la portaria un impol-lut cirurgià de ferro, que extirparia el tumor i deixaria el cos a la dreta civilitzada per recompondre-li i tornar a l'ordre natural?

QUAN EN PLA ES VA ADONAR del pa que s'hi donava, se'n va anar a Llofriu a llepar-se les ferides: ell, que esperava que li oferissin *La Vanguardia* pels serveis prestats i instaurar l'ordre mesocràtic barceloní, va veure com l'avi Aznar el deixava amb el cul enlaire per fotre el camp a Madrid a veure “*qué hay de lo mío*” i l'exèrcit *chusquero* africanista –l'autèntic cirurgià de ferro, el que matava moros o liquidava anarquistes aquí i a Astúries– hi posava en Galinsoga. Per a ell, refugiar-se en la petita pàtria no va ser un acte patriòtic, sinó l'única cosa que li quedava enfront de l'ostracisme i per justificar la traïció de la dreta –la seva mestressa– a Catalunya. Compari's, sisplau, el seu menfotisme cínic amb els que van ser patriotes de debò. Fot fàstic i pena a parts iguals. Només cal mirar els obllits o les lagoteries dels seus *Retrats de passaport*: com tracta el March, “el Mateu dels ferros”, el Marañón i el Solervicens: un finançador de la guerra genocida contra els catalans, un descatalanitzador de la vida pública barcelonina com a alcalde, un defensor del

franquisme com a mal menor, o un *paniguado* d'en Cambó a Roma (com el mateix Pla), mentre aquí la gent moria com mosques aixafada per franquistes, nazis i feixistes.

QUANTA PETITESA i quanta merda, la d'aquests panxacontents farisaics! Per no parlar de la disposició servil del murri que vol fer creure al lector que ell n'ha vist de tots colors, mentre li amaga com llepa el cul a qui li convé i quan li convé: alaba en Vergés perquè li fot l'enverinat favor de fer-li l'OC, quan amb la quarta part o menys ja en tenia prou, en Pla, per deixar fixat el seu cànon i no haver de treballar com un escarràs per quatre quartos i encara haver d'escriure l'alloança del seu senyor feudal al final dels *Retrats*... La resta de pàgines publicades a l'OC, paperassa gastada, rebullida, repetida, repentinada, reescrita, impossible de destriar per a futurs escoliastes, per tal com n'està, de corrompuda, per retocs

“Per a en Pla, refugiar-se en la petita pàtria de Llofriu no va ser un acte patriòtic, sinó l'única cosa que li quedava enfront de l'ostracisme i per justificar la traïció de la dreta a Catalunya”

sobre retocs, afegitons del mateix Vergés, etc., etc. El murri d'en Pla sodomitzat per un espavilat editor que li fot vint mil planes per ensarronar les bones ànimes dels lectors catalans i viure de la rife-ta. En fi...

2. MONTOLIU PARLAVA d'Edgar Allan Poe amb referència no sé si a les *Proses bàrbares* o a *Josafat*, d'en Bertrana. A les *Proses bàrbares*, n'hi ha una que és una meravella absoluta. En Bertrana, que té terres a Tordera, se'n va a fer un negoci pel voltant de Sils. Baixa a “l'empalme” i, com que du l'escopeta i el gos Dick, se'n va a caçar. El text explica aquest matí de càncera, i descriu un paisatge interior, una mena de *terrain vague*. N'hi ha un altre, que descriu un passeig per la carretera vella, que ja no es fa servir, perquè hi han construït la carretera nacional. Passa per la caseta dels Mossos d'Esquadra, li sembla que veu una ombra entre els pollan-cres: tot plegat no res. És com el Peter Handke! Però amb unes fantasmagories més atapeïdes, amb un clima expectant que et neguiteja. Però no és només romanticisme: hi ha la mirada contemporània de l'estranyament. No veig que en parli ningú.

A MI, LA GASIVERIA i la frivolitat d'aquest país amb la gent de cultura –i el mutu canibalisme de la gent de cultura–, vistos amb perspectiva, em deprimeixen. En Pla l'apreciava com a homenot, però no sé si li agradava gaire com a narrador. Però tens raó, amb això del metge filòsof: hi ha un cert despit, una ironia d'irredempt que no troba lloc, i la dislocació d'un paio espanyol que es fa català, però sense pàtria, té molta mala bava. Em sembla que l'arrogància noucentista va fer molt de mal, no trobes? La prosa d'en Bertrana, aquí, és àgil, enganxa, té facilitat per al detall, i li agafes simpatia –potser perquè l'heroi es mou a cavall d'un esqueixament expressionista i d'un estricte *non-sense*.

De set en set

Òscar Palau

La credibilitat

Els que van patir la dictadura ja ho saben. Dels nascuts en democràcia, molts ho sospitaven, més per tradició popular que per experiència

pròpia. Però molts altres mai s'havien aturat a pensar-hi, o fins i tot els tenien ben considerats, fins que fa dos anys es van obrir molts ulls. Els cossos policials de l'Estat han actuat històricament per reprimir les aspiracions de més llibertat a Catalunya, i ara hi tornen. I no ho dic només per la violència de l'1-O. Comprovar en el judici com els atestats i les declaracions es recargolaven per presentar com a violent qui rebia els cops, i intentar fer empassar com a real allò que milions vam viure en carn pròpia de forma diametralment oposada, enterra per sempre la credibilitat d'aquesta gent. D'aquí que, ara que difonen nous relats en què una justícia igual d'esbiaixada s'ha basat per acusar de terrorisme set activistes, la presumpció d'innocència sigui no un dret, sinó ja un deure. I més veient la irresponsable campanya de criminalització que hi ha seguit des del Madrid polític i mediàtic, només emparada al país per les seves antenes i paracaigudistes.

Com el rei, la justícia i la policia estatals tenen el prestigi per terra a Catalunya, on les seves fabulacions ja no se les creuen ni els unionistes de bona fe, la gran majoria. És clar que això importa poc allà, on només veuen beneficis a la nova ràtzia: torna al primer pla el comodí català en època electoral, abona la tesi que l'independentisme és violent per justificar al món una sentència injustificable i cursar més euroordres, empastifa i deshumanitza els líders i de pas obre la via basca per il·legalitzar forces clau per a les majories. Tot quadrat, tret d'un detall: la tossuda realitat, amb què topen cada cop a les urnes. Algun dia hi perdran els vots al ritme que ja han llençat la credibilitat, i sí que llavors serà dura la caiguda. La seva.

Sísif

Jordi Soler

